

A GREEK LESSON.

(Fifth Form: Average Age 15½: Fifth Term of Greek).

Subject: New vocabulary, appropriate to spring.

Practice of indefinite constructions, indirect question, instrumental case, genitive of time.

Time: 45 minutes.

It is often useful to make as though a lesson were unpremeditated; here we are helped by the chance that someone is a minute late.]

Master. ποῦ 'στιν ὁ 'Αλέξανδρος;

Boys, in chorus. οὐκ ἴσμεν

Master. Complete the sentence; you know how it should be done. Repeat the question, changing the direct to the indirect pronoun, ὅστις for τίς, ὁπότε for πότε. Now: ποῦ 'στιν ὁ 'Αλέξανδρος;

*Boys*¹. οὐκ ἴσμεν | ὅπου 'στιν | ὁ 'Αλέξανδρος.

[Enter Alexander.

Master. ἰδὸν ὁ 'Αλέξανδρος. [No answer: expectant look on the faces.] ἄρ' οὐκ ἴστε ὅτι σημαίνει τὸ ἰδού;

Boys. οὐκ ἴσμεν | ὅτι σημαίνει | τὸ ἰδού. [They pronounce ἰδού some right and some wrong.]

Master. ὦ Περσεύ, ἀνάβα ἐπὶ τὸ βῆμα.

Persens. [does so] ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα. ὦ φίλοι, τί δρῶ;

Boys. ἀναβαίνεις ἐπὶ τὸ βῆμα. ὦ διδάσκαλε, τί δρᾷ;

Master. ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ βῆμα. σὺ δὲ λάβε τὴν ἄσβεστον.

Persens. λαμβάνω τὴν ἄσβεστον [question and answer as before.]

1. The vertical lines denote a pause. By pauses, the phrasing is regulated in chorus work.

Master. γράφε τὸ ἰδοῦ. [He does so.] That means, See!

Boy. Please sir, what does ἰδοῦ come from?

Master. Does any one know?

One or two boys. ὁρῶ, ἰδεῖν.

Boy. But what part is it?

Master. ἰδέ would be active imperative of ἰδεῖν, this is middle. ἀλλὰ ἀνέμνησέ με τοῦτο—[a boy holds up his hand] do you know what that means? [Pause]. ἀναμνήσκω.

A boy. To remember.

Master. No, to remind, remember is ἀναμνησέσθαι, the passive. ἀνέμνησέ με τοῦτο γραφῆς τινος Ἑλληνικῆς, ἥνπερ ἔχω πονένταῦθα. [Finds it, or sketches it on the board¹.] τί ὁρᾶτε;

Boy. ὁρῶ ἐν τῇ γραφῇ τρεῖς ἀνθρώπους

Master. ποίους;

Boy. ἓνα ἄνδρα καθήμενον, ἓνα . . .

Master. τὸν μὲν ἓνα ἄνδρα καθήμενον . . .

Boy. τὸν μὲν ἓνα ἄνδρα καθήμενον, ἓνα δὲ ἐστῶτα, ἓνα δὲ . .

Master. ἀλλὰ παῖς ἐστὶν οὗτος. τί δὴ δρᾷ ὁ παῖς;

Boy. προτείνει τὴν χεῖρα . . .

Master. ποτέραν χεῖρα προτείνει;

Boy. τὴν δεξιὰν χεῖρα προτείνει, δεικνὺς ὄρνιθα.

Master. ποῖαν τινὰ ὄρνιθα;

Boy. οὐκ οἶδα ὁποῖαν τινὰ ὄρνιθα δεικνυσὶν ὁ παῖς.

Master. τίς ὄρνις ἔρχεται ἦρος;

Boy. τὸ ἦρος τί ση αἶνει;

Master. γράφε σὺ. ὦ Περσεῦ ἔαρ, ἦρος, ἦρι. νῦν δὲ τίς οἶδεν ὅτι ἐστὶ τοῦτο; μῶριον γάρ ἐστιν ἐνιαυτοῦ.

A boy. Spring.

Master. ἦρος οὖν τίς ὄρνις ἔρχεται;

Boy. The cuckoo.

Master. ναί, ὁ κόκκυξ: (γράφε σύ, κόκκυξ, κόκκυγος.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γράφε χελιδῶν, χελιδόνος. Ἀγγλιστὶ πῶς καλεῖται;

Boy. Swallow.

Master. τίς οὖν ὄρνις ἐκείνη;

Boy. χελιδῶν ἐκείνη.

Master. εὖ λέγεις, χελιδῶν ἐκείνη γε. θέασαι δὲ τὰ

1. See Baumeister, *Denkmäler* fig. 2128; Macmillan's *Atlas of Antiquities* 64¹⁰.

γράμματα ταῦτα ἅπερ ἐξίεται ἐκ τοῦ στόματος. ὁ γὰρ παῖς φησιν, ἰδοὺ χελιδών· ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ καθήμενος, νῆ τὸν Ἑρακλέα, αὐτή. [This is explained in English.] ὁ δὲ ἀνὴρ φησιν ὁ ἐστὼς, ἔαρ ἤδη. κατὰβα νῦν, ὦ Περσεῦ.

Perseus. καταβαίνω ἀπὸ τοῦ βήματος.

Master. σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, ἀνάβα.

Alex. ἀναβαίνω μὲν ἐπὶ τὸ βῆμα, λαμβάνω δὲ τὴν ἄσβεστον.

Master. διὰ τί;

Alex. ἵνα γράψω τὰ γράμματα ἐπὶ τῷ πίνακι.

Master. πρῶτον δὲ ἀπομόργνυ ταῦτα τὰ γράμματα.

Alex. ἀπομόργνυμι δὴ.

Master. λέγετ' οὖν μοι, ὦ παῖδες, τί γίγνεται ἥρος ἐν ἀγροῖς; [No answer.] I am going to describe what happens on a farm at this season. What is it?

Boys. Ploughing and sowing.

Master. Yes, and reaping later. I am going to give you the words for all three, if you don't know them, and then arrange a sentence for each, all in one form.

A boy. Please sir, what is a farm in Greek?

Master. χωρίον, or sometimes ἀγροί. γράφε σύ. χωρίον, μὴ χώριον, ρί, ρί. [He accents it.] ἀπόκριναι δὴ σύ, τί γίγνεται ἥρος ἐν τοῖς ἀγροῖς; [No answer.] γράφε ἀρῶ, ἀροῖς. Go through the present tense.—Now the imperfect.—The future and aorist are irregular: ἀρόσω, ἥροσα.—Give the moods of ἥροσα.—ὅς ἂν ἀρόσῃ, καλεῖται ἀροτήρ. γράφε, ἀροτήρ ἀροτήρος. τί καλεῖται ἐκεῖνος ὅς ἂν ἀρόσῃ;

Boys. ἀροτήρ | καλεῖται | ἐκεῖνος | ὅς ἂν ἀρόσῃ.

Master. ποίῳ δ' ὀργάνῳ ἀροῖ ὁ ἀροτήρ;

A boy. ἀρότρῳ ἀροῖ ὁ ἀροτήρ.

Master. ὅταν ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ ὁ ἀροτήρ, γίγνεται ἄροτος. τί γίγνεται;

Boys. ἄροτος | γίγνεται | ὅταν ἀροῖ | τῷ ἀρότρῳ | ὁ ἀροτήρ.

Master. μετὰ τοῦτο σπείρει. σὺ δὲ γράφε τὸ σπείρω. τί δέδρακε;

Boys. γέγραφε | τὸ σπείρω.

Master. ὅς δ' ἂν σπείρῃ, καλεῖται σπορεύς. γράφε.—τί καλεῖται;

Boys. σπορεὺς | καλεῖται | ὃς ἂν σπείρῃ.

Master. σπείρει δὲ σπέρματα ὁ σπορεὺς. γράφε τὸ σπέρμα.—τί σπείρει;

Boys. σπέρματα σπείρει | ὁ σπορεὺς.

Master. ὅταν δὲ σπείρῃ σπέρματα ὁ σπορεὺς, τί γίγνεται;

Boys. οὐκ ἴσμεν | ὅτι γίγνεται | ὅταν σπείρῃ σπέρματα | ὁ σπορεὺς.

Master. σπορὰ γίγνεται, ὅταν σπείρῃ σπέρματα ὁ σπορεὺς. λέγετε νῦν ἅπαντες. [They do so.] μετὰ δὲ ταῦτα θερίζει. γράφε σὺν, θερίζω, θεριῶ, ἐθέρισα. Give the moods.—ὃς ἂν θερίσῃ, ὀνομάζεται θεριστής. γράφε. Decline θεριστής, like πολίτης.—λέγετε δὴ· τί ὀνομάζεται, ὃς ἂν θερίσῃ;

Boys. θεριστής | ὀνομάζεται | ὃς ἂν θερίσῃ.

Master. θερίζει δὲ δρεπάνῳ ὁ θεριστής. γράφε.—ποιῶ οὖν ὀργάνῳ;

Boys. δρεπάνῳ | θερίζει | ὁ θεριστής.

Master. ὅταν δὲ θερίσῃ τῷ δρεπάνῳ ὁ θεριστής, θέρος γίγνεται. γράφε.—τί γίγνεται;

Boys. θέρος | γίγνεται | ὅταν θερίσῃ | τῷ δρεπάνῳ | ὁ θεριστής.

Master. γράφετε νῦν ταῦτα.

[They are written out, first with the words in view, then after they have been rubbed out. The final form is:

1. ὅταν ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ ὁ ἀροτήρ, ἄροτος γίγνεται.
2. ὅταν σπείρῃ τὰ σπέρματα ὁ σπορεὺς, σπορὰ γίγνεται.
3. ὅταν θερίσῃ ὁ θεριστής τῷ δρεπάνῳ, θέρος γίγνεται.

[Of these exercises 2 are correct, 5 have one mistake, 1 has two.]

Master. τήμερον οὖν, παῖδες, συγγράφετέ μοι μῦθόν τινα οἴκοι. ἔστι γὰρ τοί τις ἀνὴρ ἐν τῇ σελήνῃ, ὅσπερ ὀνομάζεται ὁ σεληνίτης· οὗτος δὲ ἐκ πίπτει ἀπὸ τῆς σελήνης—ἴστε ὅπως;

Boys. οὐκ ἴσμεν.

Master. τί δέ; ὁ Ζεὺς ὀργιζόμενος ρίπτει αὐτὸν ὥς καὶ τὸν Ἑρριψε τὸν Ἥρα κατὰ τὸν Ὀμηρον· ἴστε ἄρα νῦν; τεταγών...

A boy. τεταγών ποδὸς ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Master. πόσον δὲ χρόνον ἐφέρετο;

A boy. πᾶν ἡμαρ φέρετο...

τὸν
Ἑρριψε
Ἥρα

Master. ἐφέρετό. καὶ πίπτει ἐν χωρίῳ τινι, ἐν ᾧ ὁ γεωργὸς —τί δρᾷ;

Boys. γεωργεῖ.

Master. ὁ δὲ παῖς ὁ τοῦ γεωργοῦ ἰδὼν τὸν ἄνδρα πίπτοντα πρῶτον μὲν νομίζει χελιδὸνα εἶναι ἔπειτα δὲ ὀρῇ ὄντα ἄνδρα, καὶ ἐρωτᾷ μὲν ὁ Σελινίτης, ἀποκρίνεται δὲ ὁ γεωργός.

EXERCISES.

A.

περὶ τοῦ Δίος καὶ τῆς σελήνης.

Ἡ μὲν σελήνη πάλαι πανσέληνος αἰεὶ ἦν. Ὁ δὲ Ζεὺς, “ὦ σελήνη” φησιν “Οὐκ ἐθέλω αἰεὶ βλέπειν πᾶν τὸ προσώπον σού, περιστρέφου. ἵνα μὴ σέ βλέπω.” Ἡ μὲν σελήνη οὐ φήσιν. Ὁ δὲ Ζεὺς λαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ σεληνῇ, σκέλει καὶ βίλλει ἐκπόδων. Ὁ σελήμιος ἐπὶ τὴν γῆν πίπτει, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄγρους, ἐν οἷς γεώργον εὕρισκει. “Χαίρε,” λέγει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης “καὶ σὺ χαίρε, ὁ γεώργος φήσιν. Ἐπειτα ὁ σελήμιος ἐρωτᾷ” ποῦ εἰμὶ, τίς εἶ, καὶ τί δρᾷς? Ὁ γεώργος “ἐπὶ τῆς γῆς εἶ” φησιν “Ἐγὼ σπόρευσ εἰμὶ καὶ σπείρω σπέρματα. Ὁ μὲν ἄλλος “ὅταν ὁ σπόρευσ,” φησιν “σπέρματα σπείρῃ τί γινέται”? Ἀποκρίνεται ὁ σπόρευσ “ὅταν σπέρματα σπείρῃ ὁ σπορευσ, σπορὰ γινέται.” Μῆτα δὲ ταῦτα ἐρωτᾷ ὁ σελήμιος, τί γινέται ἐκεῖ? Ἀροτος γινέται, καὶ ἀροτὴρ τῷ ἀροτρῷ ἀροῖ.

Ἐπειδὴ ὁ σελήμιος ἐν γῇ οὐ πόλυν χρόνον ἡγάγεν ἐρωτήσας τὸν Δία ἵνα ἐς τὴν σηλήνην κατερχῆται. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀπεῖ, ἐφ’ ᾧ πανσέληνη εἶ μόνον ἀπάξ ἑκάστῳ μηνί.

τούτο ἐστὶ αἷτια ὅτι οὐκ ἐστὶν αἰεὶ πανσέληνη.

B.

Ζεὺς ἀχυνμένος ἔριψε τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ σελήνῃ ἀπὸ τῆς σελήνης. ὁ σεληνίτης, πᾶν ἡμᾶρ φερομένος, κατέπεσε ἐν τῇ Ἀγγίλῃ. ἔκει γεώργος εὔρε καὶ ἐκόμισα. αὖριον ὁ σεληνίτης

περεπάτει πέρι τοῦ χώριον. οἱ δούλοι τοῦ γεωργοῦ ἐσπείρων καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἅπο τῆς σελήνης ἔλεξε τῷ γεωργῷ “τὶ δρῶσι οἱ δούλοι;” “σπειρῶσι τὰ σπερμῦτα” ἔφη ὁ γέωργος “ὅστις ἂν σπείρῃ τὰ σπερμῦτα, τὶ ὀνομάζεται” — “σπόρεὺς ὀνομάζεται” ἔλεξε ὁ γέωργος. “χαρὶν οἶδα σοι” ἔφη. ἔπειτα ὁ σεληνίτης καὶ ὁ γεώργος ἔβησαν ἐς ἄλλον ἄγρον ἐν ᾧ οἱ δούλοι ἀρουσι. ὁ σεληνίτης οὐκ εἰδὼς ὅτι οἱ δούλοι ποιῶσι, ἠρώετο. ὁ γέωργος ἔλεξε “ἄρουσι ἄγρον τῷ ἀροτρῷ” — “καὶ τὶ ὀνομάζονται” — “ὅστις ἂν ἀρῇ τῷ ἀροτρῷ, καλεῖται ἀρότος.” ἔπειτα ἐβήσαν. ὅτε ἐβήσαν οἴκοιδε, ὁ γέωργος ἔλεξε τῷ ξενῷ, “τοῦ θεροῦ θερίζομεν” — τίνι: — “τῇ δρεπάνῃ καὶ ὅταν ἄνθρωπος τις θερίζῃ, θερίστης ὀνομάζεται.” “χάριν οἶδα σοι” ἔφη ὁ σεληνίτης καὶ ἔπειτα ἐδηδοκάντες, ἀνεβήσαν καὶ ἐκαθευδῆσαν.

C.

γεώργος πότε ἤργαζετο ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ αἴψα εἶδε τινα ἄνθρωπον πίπτοντα ἐκ τοῦ οὐράνου. ὁ ἄνηρ ὁ ἅπο τῆς σελήνης ἐπέσε παρα τον γεωργον καὶ, ἐπειδὴ ἀνέστη, ἔλεξε “χαῖρε! ὁ γεωργος ἐφη” χαῖρε! ἄλλα τίς εἶ;”

ὁ ξενος “εἰμι” ἐφή” ὁ ἄνηρ ὁ ἅπο τῆς σελήνης. ὁ Ζεὺς χωομενος, ἐρίψε ποδος καὶ με ἔβαλε ἐκ του οὐράνου. παν δ' ἤμαρ πεπτωκα. ἀλλ' ἄγε τίς ἐἰ καὶ τινα ἐστιν ταῦτα;

Γεω. “εἰμι γεώργος καὶ ἐκείνο ἐστιν το ἐμῶ χωρίον. νύνδε ἄρω τους ἄγρους τῷδε το καλλεῖται ἄροτρον.

Σελ. ὅταν ἄροις τους ἄγρους τι γιγνέται καὶ τις καλλῃ;

Γεω. ὅταν ἄρω ἄροτος γιγνέται καὶ καλλομαι ἀρότηρ.

Σελ. τι δρᾷ το ἄροτρον ὅταν ἄροις;

Γεω. ὅταν ἄρω το ἄροτρον ἀνατεμνει την γην ἵνα ῥαων σπειρῶ τα σπέρματα.

Σελ. καταλαμβάνω ἀλλά μετα την σποραν, τι γιγνεται;

Γεω. οὖν τα σιτά φυει καὶ ἐν τῷ θερι, θερίζω. ἀλλα διψῃσεις, που. ἐλθε συν μοι ἐς την ἐμου οἰκίαν καὶ δεῖξω σοι ὅτι ἐσθίομεν ἐπὶ τη χθονι.

Σελ. χαριν οἶδα σοι. διψω μαλιστα καὶ πεινω
ἔπειτα ἐλθον ἐς την οἰκίαν καὶ ἐφαγον καὶ ἐπίον.

D.

ἦν πότε ἐν τῇ σελήνῃ ἀνθρώπος τις. πολὺ δὲ ἔβλαψε τὸν Δία. ὁ πατὴρ οὖν ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν ποδὸς τεταγῶν ἔρριψε ἐκ τῆς σεληνῆς. πᾶν δὲ ἡμαρ ἔπεσε, ἅμα δὲ ἡλίῳ κατεδύντι ἀφίκετο ἐς ταυτὴν τὴν γῆν. ἦσαν δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεωργὸς καὶ παῖς ὁ παῖς πρῶτον εἶδε καὶ ἐβοήσε τῷ πατρὶ “ἴδου τὸν χελιδόνα.” ἐνόμισε γὰρ εἶναι ὄρνιν “αὐτῇ νῆ τὸν Ἱηρακλέα” ἀπέκρινε ὁ πατὴρ ‘ἄρ ἦδη.’ ἄλλα ταχὺ εἶδον αὐτὸν οὐκ εἶναι ὄρνιν ἄλλα ἀνθρωπὸν πιπτόνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. ἔπεσε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν ἀλλῷ ἀγρῷ. καὶ ἐδράμε ταχὺ ἐς αὐτὸν ὁ γεωργὸς καὶ εἶπε αὐτῷ ‘σὺ, τίς εἶ; καὶ ποδαπὸς; οὐ πότε γὰρ ἐώρακα ἀνθρωπὸν ὁμοῖον σοί.” ἀπεκρίνε ἐκεῖνός “ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἔρχομαι, ἀλλὰ λέγε μοι ὅπου εἶμι καὶ σὺ ὅστις εἶ καὶ ὅτι δρᾷς ἐν τούτῳ τῷ ἀγρῷ.” “ἐν νησὶ ὀνομάζεται Ἀγγλῇ εἰ, φῆσι ὁ γεωργὸς ‘καὶ τοῦτο ἐστὶν ἀροτρὸν. πρῶτον μὲν σπέρματα σπειρεῖ ὁ σπορεὺς, ἔπειτα δε ἀροῖ ὁ ἀροτὴρ τῷ ἀροτρῷ καὶ τέλος, θεοῦ γενομένου θερίζει τὸν σῖτον ὁ θεριστής. ἄλλα σὺ πῶς ἦλθες ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἐνθίδε;” ‘ὦ’ ἀποκρινεῖ ‘ὁ Ζεὺς ἐρρίψε με.’ ‘οἶμοι’ φῆσιν ὁ γεωργός. ἔλθε ἐς τὸ δῶμα καὶ δώσω σοί σιτία. οὕτως ὁ ἀπὸ τῆς σεληνῆς ἀνὴρ ἦει σὺν τῷ γεωργῷ ἐς τὸ δῶμα.

ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς συγγνωμὴν εἶχε αὐτῷ καὶ ἐλάβε αὐτὸν αὐτίς ἐς τὴν σελήνην. οὕτως ὅταν ὀρώμεν τὴν σελήνην ὀρώμεν καὶ τοῦτον τὸν ἀνθρωπὸν φερόντα ἐπὶ τῶν ὤμων ἄχθος μέγα κλημάτιδων καὶ ὀπίθεν αὐτοῦ κύνα.

E.

Ζεὺς εἰς τὴν Σελήνην μετὰ τοῦ ἐν τῇ Σελήνῃ κατὰ δαῖτα ἔβη, καὶ τοῦ ἐν τῇ Σελήνῃ βλάψαντος ὁ Ζεὺς ἔριψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ τῆς Σεληνῆς. πᾶν δ’ ἡμαρ ἔπιπτε, ἅμα δ’ ἡλίῳ κατέπεσε ἐν Ἀχαΐᾳ. παννύχιος μὲν ἔμεινε ἐν ἀγρῷ, ἅμα δὲ ἔῳ εἶδε γεωργὸν τίνα ᾧ πάντα τὰ γενόμενα ἔλεγε. “οἱ μοι τοῦ ἀνθρώπου ἔλεξε ἔβλεψα σε ἔχθες καὶ ἔλεξα παῖδι τίνι, ‘ἴδου χελιδόνα μεγίστην νῦν ἔξομεν ἔαρ’.” “πῶς ἄτοπη Σελήνη!” ἔλεξε ὁ ἀπὸ τῆς Σεληνῆς, “τί ἐστὶ τούτο;” “τούτο ἀροτρον ἐστὶ, καὶ τῷ ἀρότρῳ ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς, ὅταν δε ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς ἀροτρῷ ἀροτος γίγνεται.” “ἀλλὰ διὰ τί ἀροῖ ὁ ἀροτρεὺς;” “ἵνα σπειρῇ

σπέρματα ὁ σπορεὺς, ὅταν δε σπειρῇ σπέρματα ὁ σπορεὺς σπόρος γίγνεται.”

“ἀλλὰ διὰ τὶ σπειρεῖ ὁ σπορεὺς;”

“ἵνα θερίξῃ ὁ θερίστης τὰ σῖτα, ὅταν δε θερίξῃ ὁ θερίστης τὰ σῖτα θέρος γίγνεται.”

“ἀλλὰ διὰ τὶ θερίζει ὁ θερίστης;”

“ἵνα ἐσθίωμεν τὰ σῖτα.”

“ὦ ποποῖ! οὐ καταλαμβάνω ταύτην τὴν Σελήνην.”

“οὐ Σελήνη ἐστὶ ἀλλ’ ἡ γῆ”

“οἷ μοι, ἐλπίζω δὴ τὸν Δία βαλεῖν με εἰς τὴν Σελήνην τὴν ἔμου.”

F.

Characters ὁ γεωργός, ὁ υἱὸς τοῦ γεωργοῦ,
καὶ ὁ σεληνίτης.

ὁ υἱός. ὦ πατερ, ἰδοὺ χελιδόνα!

ὁ πατήρ. ποῦ; (ὁ σεληνίτης προσπίπτει ἀπο τοῦ οὐρανοῦ)
τίς εἶ; οἱ μοι του ἀνθρώπου!

ὁ σελ. οὐκ ἀνθρώπος εἰμί, ἀλλὰ σεληνίτης. ὁ Ζεὺς μέ
έβαλε ἐκ τῆς σελήνης. πᾶν δ’ ἡμαρ προσέπεσον, καὶ νυν ποῦ
εἰμί;

ὁ γεωρ. ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ εἶ, οὗτοι οἱ ἄγροι οἱ ἐμοῦ εἰσίν.

ὁ σελ. ἀλλὰ τίνα ἐστὶ ταῦτα;

ὁ γεωρ. τοῦτο ἐστὶν ἀρότρον

ὁ σελ. τί δρᾶς ἀρότρῳ;

ὁ γεωρ. ὁ ἀροτήρ ἀροῖ τῷ ἀρότρῳ

ὁ σελ. ὅταν ἀροῖ, τί γίγνεται;

ὁ γεωρ. ὅταν ἀροῖ ἄροτος ἐστίν. ταῦτα σπέρματα ἐστί.

ὁ σελ. τί δρᾶς τοῖς σπερματοῖς;

ὁ γεωρ. ὁ σπορεὺς σπείρει τοῖς σπερματοῖς.

ὁ σελ. ὅταν ὁ σπόρευς σπείρῃ τί γίγνεται;

ὁ γεωρ. σπόρα γίγνεται

ὁ σελ. ἀλλὰ τότε τι γίγνεται;

ὁ γεωρ. θέρος γίγνεται, καὶ ὁ θερίστης θερίζει το θέρος.
ἀλλὰ συ ἠρώτησας πολλὰ ἐρωτήματα, νυν δε ἔλθε μοι, καὶ ἐσθίε
ἄριστον, πεπεινηκας γαρ.

ὁ σελ. πεπεινήκα, καὶ ἐλεύσομαι σοὶ ἀσμενῶς.

G.

ὁ ἐν τῇ σελήνῃ ὀνομάζεται ὁ σεληνίτης καὶ ποτὲ Ζεὺς ὀχθήσας ἔριψε τὸν σεληνίτην τεταγὼν ποδὸς ἀπὸ βηλοῦ θεσπέσιος: πᾶν δ' ἡμαρ ἐφέρετο, ἅμα δ' ἡλίῳ καταδύντι κατέπεσεν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆν. γεωργὸς δὲ ἐγεωργησε τοὺς ἄγρους καὶ, "ἰδοῦ," φησι, "χελιδόνα νῆ τὸν Ἡρακλέα: ἔαρ ἤδη ἔρχεται."

καὶ ὁ σεληνίτης ἐν ἔνι τῶν ἄγρων τῶν τοῦ γεωργοῦ κατέπεσεν, φήσι δὲ "χαῖρε!" "χαῖρε," ἔφην ὁ γεωργός, "τίς εἶ;" "ἐγὼ σεληνίτης εἰμι, καὶ συ;" "ἐγὼ γεωργός εἰμι." "τί ἐστίν γεωργός;" "ἐστίν ὅστις ἀν γεωγῇ." "πότε γεωργεῖς;" "γεωργέω τοῦ ἡρὸς." "καὶ τί ἐστίν τοῦτο;" "εἰσιν οἱ μοῦ ἄγροι: ἐστίν τὸ μοῦ χωρίον." "τί δρᾷς." "ἐγὼ σπείρω;" "τί σπειρεῖς;" "σπειρῶ σπέρματα: ὅταν σπέρματα σπείρῃ τίς σπορεὺς, σπορὰ γίγνεται." "καὶ τί ἐστίν τοῦτο;" "ἐστίν ἄροτρος καὶ ἀρύω τῷ ἀρότρῳ." "ὅταν ἄροις τί γίγνεται;" "ἄροτος γίγνεται, ὅταν ἀροτῆρ τῷ ἀρότρῳ ἀροῖ." "τί δρᾷς ἐν τῷ θέρῳ;" "ἐγὼ θερίζω καὶ θέρος γίγνεται." "καὶ πῶς ὀναμάζει;" "θερίστης ὀναμίζομαι." "κάριν οἶδα σοί, χαίρω δὲ σ' εὐτυχοῦντα: χαίρων ἴθι, χαίρω ἀκούσας." "χαίρων ἴθι," ἔφην ὁ γεωργός.

H.

ὁ γεώργος ἔσπειρε τὰ σπέρματα, σπορεὺς γὰρ ἦν. ἰδοῦ μικρότατος ἄνῃρ ἀνηλθεν, εἶχε σκήπτρον ἄργυρου ἐν τῇ χειρὶ. "χαῖρε" ἔλεγεν ὁ γεωργός θαυμαζόμενος ἄλλα ὃ ἄνῃρ οὐκ ἐγνώσκειν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν καὶ οὐκ ἔφη τῷ γεώργῳ. μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγον τοῖς σημείοις, "ἐγὼ" ἔφη ὁ μικρότατος ἄνῃρ "σεληνίτης εἰμι. καὶ ὅτι μεταλλήσα τὰ ἄστρα ὁ μεγίστος Ζεὺς ἐρίψεν ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βήλου σηληναιῶν πᾶν δὲ ἡμαρ φερόμεν καὶ νῦν ἐν αὐτῇ τῇ γῇ κατεπεσον καὶ ἰδὼν τοδε καὶ σε ἀνηλθον" "θαυμαζω μαλιστα" ἔφη ὁ γεωργός καὶ ἤσχετο τῷ Διι. "ἄλλα τίνα ἴσθι ταῦτα" ἔφη ὁ σηληνίτης "οὐ γινώσκω ἔν." "πασα ἡ γῆ ἐστίν οἱ ἄγροι μοῦ καὶ ἐγὼ γεώργος εἰμι. τοῦτο ἐστίν ὁ ἀροτρον ὃ ἀροτῆρ ἄροι" "χαρὶν οἶδα σοί" ἔφη ὁ σηληνίτης καὶ μαθησομαι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν ὥς ταχίστα.

IN the attempt to reorganize the teaching of classics, on the plan which has proved so brilliantly successful with modern languages, I have often regretted that there were no recorded experiments to learn from. That the general method of instruction and of practice was oral in former times, is indeed clear by many proofs: but there seems to be no record of details, other than may be inferred from such books as the dialogues of Erasmus, Corderius, Vives, or Sturm. I have therefore kept nearly all the written exercises which have been shown up to me in the past few years; and now I have put down a lesson, with its results, in the hope that it may be useful to others, and may cause others also to make and to record their own experiments.

This is a class of average boys, who are in the second year of Greek: one lesson a day of 45 minutes being allowed for this subject. The class is accidentally small, some of the boys having been absent on the day of this lesson. All began Greek in this school except one, whose exercise is marked H; he is a year older than the rest, and had elsewhere learnt Greek for a year on the current grammar-book system: all the others have learnt orally from the first. Two may possibly specialize in classics (A and E); two will specialize in mathematics (I and H) two in science (B and C), one in history (F), one in nothing (G). B came from an elementary school.

The lesson is recorded, so far as I was able to do, exactly as it was given. Something may have been omitted, but nothing has been added; there is no change except in one word in which the master himself was wrong, but since the mistake was faithfully reproduced, it is instructive for him only. The exercises are exactly reproduced in every other particular. Certain mistakes, such as the omission of the augment, have been made because the class had been reading Homer.

It will be seen that the boys' imaginations have been at work, and that the method is clearly the opposite of mechanical; this is, to my mind, the chief merit of an oral method. It is unnecessary to point out how profound and far-reaching the effect must be on the national mind, if for a generation the school teaching should tend to exercise the imagination, instead of being mechanical. I would also point out that H, who has learnt Greek for three years, and has had the advantage, if it be an advantage, of a drill in mechanical grammar before the rest began, is the least satisfactory of the set, although his ability is above the average. The conversational answers are as a rule quite correct.

I should be glad to hear from any one who is interested in the matter.

W. H. D. ROUSE.

PERSE GRAMMAR SCHOOL,
CAMBRIDGE.

March 1907.